

Vrbovský farník

mesačník farnosti VRBOV
ročník III. - číslo 4/2009

Prekřížené úsečky

Keď píšem tieto riadky o prezidentských voľbách, ešte je síce pred nimi, ale keď ich vy čítate v našom farskom časopise, tak už je jasné, kto voľby vyhral. Jednak ma to chráni pred tendenciou ovplyvňovať voličov ako kňaz, a to by som nechcel urobiť. Súkromne mám svoju predstavu o budúcej hlave štátu a aj som o nej hovoril s tými, čo sa ma na to súkromne opýtali. Ale zaujal ma pri voľbách prezidenta jeden maličký detailík. Taká drobnosť. Aké zložité je to vlastne vyjadriť svoj názor na volebnom lístku. Je predpísaný len jeden jediný platný spôsob. Písmeno x vyplňajúce celý štvorček pri mene kandidáta alebo kandidátky. Neplatí bodka, fajka, krížik (+) ani smailík (☺).

Najprv ma to pobavilo. Potom som nad tým trochu premýšľal. Prečo je takéto, až temer nerozumné a prísne obmedzujúce opatrenie. Veď platné by malo byť akékoľvek označenie jedného z dvoch štvorčekov. Dokonca ideálne by bolo, celý ho vyšrafovať alebo zamaľovať. A neplatné by boli iba tie lístky, na ktorých by nebol označený žiaden štvorček, alebo oba. Hotovo. Načo okolo toho toľko vedy. Ale možno to je na niečo dobré. Teraz nemyslím na to, že ak je niekto pod vplyvom alkoholu, alebo inej drogy, že nevie trafiť ten povestný krížik (svätoondrejský – ten má tvar písmenka „x“) do štvorčeka a teda tým je jeho hlas neplatný, lebo tak či tak nevolil s jasným rozumom. Má to aj iné poslanstvo. Kto chce mať platný hlas, musí sa na chvíľu zbaviť svojej individuality. Svojej charizmy. Svojho obľúbeného symbolu. Ja by som napríklad hlasoval srdiečkom s nohami a rukami – skauti ho poznajú, je to môj skautský podpis. Architekt, by z plochého štvorčeka domaloval priestorovú kocku a do nej by vmaloval drobnú guľku. Keby som bol architektom a bolo by to dovolené, určite by som takto hlasoval. Alebo poľovník by vkreslil do štvorčeka terč. Bolo by to aj primerané. „Na tohto kandidáta som sa zamerá“ – to by hovoril takýto symbol. Je to moja trefa do čierneho. Uzímený by omaľoval štvorček hrejivým slniečkom s rôzne dlhými lúčmi. Človek v depresii by zamaľoval štvorček tmavým mrakom. Nasrdený volič by pridal aj kľukatý blesk... Bezdomovec by zo štvorčeka urobil domček na jeden ťah, spomínate si zo školy, ako ste ním ohurovali spolužiacky. Konduktor - sprievodca z vlaku by sa s tým nebavil, vytiahol

by štikacie klieštiky a cvakol by štvorček pekne do stredu s hlasom pre svojho favorita. Takéto označenie sa fakt dosť zle falšuje, či dodatočne opravuje. Má to čosi do seba. Ak by takýmito a inými spôsobmi bolo označené len jedno meno, tak by to podľa každej logiky mal byť platný hlasovací lístok. A predsa nie je. Štát nám presne na milimetre predpisuje, ako to máme robiť. Chce nám povedať: „Zabudni na svoju jedinečnosť a staň sa súčasťou davu, obleč si uniformu rovnakého znaku!“ Slobodumilovnejšie duše to popudí. Pokornejšie duše si povedia, že nie je originalita v znaku, originalita je v možnosti voľby. Ešte nie tak dávno boli voľby len o jednej politickej strane a len o niektorých menách, ktoré si oná strana vyvolila poza náš chrbát, či vedomie. Takže človek môže svoju jedinečnosť realizovať slobodnou možnosťou voľby len podľa svojho svedomia a toho, čo mu našepkáva rozum. A to je opisná definícia slobodnej vôle. Tú musíme rešpektovať, aj keď nám plače vnútro, že temer každé voľby ukazujú, ako ľahko sú ľudia manipulovateľní a trochu aj nezodpovední. Ale práve preto sú ľuďmi a práve preto tento svet nebude nikdy rajom a vždy sa bude zmietať v protichodných názoroch na to, ako ho máme spravovať, riadiť a používať.

Cirkev nemá dôvod zasahovať do volieb. Ona nepotrebuje predvolebné kampane, aby hovorila k ľuďom. Stále hlása, aké hodnoty by mali byť sitom nášho svedomia, cez ktoré preosievame svoje skutky. Vráťane toho skutku, keď hádzeme do urny obálku s označeným hlasom kandidáta, či kandidátky. Je to len jedno z množstva rozhodnutí, ktoré v živote robíme. Preto mám rád povolebné lamentácie. Hovoria o štruktúre svedomia ľudí obývajúcich nejakú krajinu. Neovplyvnia učenie Cirkvi. Ale pomôžu kňazom nájsť témy, do ktorých treba vnášať viac kresťanského svetla. Byť v tej ktorej oblasti vynachádzavejší, aby ľudia prijali hodnoty z pokladnice skúsenosti Cirkvi viac za svoje. Prezidenti sa menia, rodia i umierajú a stále tá istá Cirkev krstí budúce hlavy štátov a aj ich odprevádza do zeme.

Ale vrátim sa k znaku na volebnom lístku. Núti nás aj pokore. A to sa mi na tom „x-ku“ najviac páči. Prekonať sa a byť pokorný. Temer zabudnutá čnosť. Zísť z výšin svojho intelektu, či umeleckej kreativity a skončiť pri tom primitívnom znaku. Jednoduchý dôchodca i odstupujúci prezident, či operný spevák musia urobiť rovnaké dve prekrížené úsečky.

Alebo v opačnom prípade merali cestu do volebnej miestnosti zbytočne. Má to za cieľ ľudí stmeliť. Pokora spája ľudí.

Na Popolcovú strelu sme sa všetci v pokore zjednotili rovnakým znakom Kristovho kríža naznačeným aj popolom na našich čelách. Cez Bielu sobotu, najkrajšie liturgické slávenie roka, mi prechádza po chrbte mráz. Pri jedinom symbole. Keď smiem ako kňaz vnášať do tmavého kostola nový paškál, sviecu, ktorá jediná horí a vydáva svetlo. Do spoločenstva veriacich našej farnosti. Viem, že majú rôzne politické názory. Viem že majú rôzne okruhy priateľov. Cítim, ako sa trápia pre niektoré veci a vzťahy, ktoré nedokážu zmeniť. Počujem žblnkot potôčika slz, ktorý preteká cez Vrbov a vankúše toľkých jeho obyvateľov, lebo nie sme vyňatí spod jarma utrpenia, nepochopenia, nepodarených manželstiev, nešťastných lások, krívd duševných či telesných. V tom všetkom sme odlišný a individuálny. A tu prichádza jeden jediný symbol. Znak kohosi, kto o tom všetkom tiež vie. Preto sa stal svetlom sveta. Pomáha nám nim prechádzať tak, aby sa nám nehnusil pohľad do zrkadla. Už sa teším na tie zimomriavky pod kňazským ornátom. Lebo v tú jedinou noc, noc v ktorej si pripomíname Ježišovo víťazstvo nad smrťou objavujeme v sebe pokoru pre to, čo nás napriek rozdielnostiam spája. Naša viera, nádej a láska. A hoci sa to nezdá, ale každý, komu bude dopriate byť aj túto Veľkú noc v chráme, kde bude kňaz spievať o Kristovi, že je svetlom sveta, vráti sa domov o trochu zmenený. A len vtedy to neboli premárnené sviatky, ktoré sa dokážu žiaľ rozplynúť v šalátoch, šunkách a žľčníkových záchvatoch. Ale aj za ne vďaka, ak sú na oslavu Vzkrieseného Krista a nie znovuzrodenia každoročnej jari.

Andrej Legutký

**Príspevky
čitateľov**

Je ľudské padnúť pod t'archou kríža

Kríž - na jednej strane prostriedok na dosiahnutie spásy, na strane druhej bolesť, znechutenie. Každý jeden z nás nosí na pleciah špecifický kríž len a len pre neho. Niekomu sa zdá priťažký, inému sa zdá neznesiteľný.

Aj Ježiš niesol kríž. Kríž hriechov každého jedného z nás. Musel byť veľmi ťažký, ved' hneď na začiatku svojej cesty padol pod jeho ťarchou. Preto nám nezazlieva, keď aj my pod ťarchou svojho kríža padneme. Rozumie nám, ved' sám to prežil. Najdôležitejšie je, že sa postavil a rozhodol ísť ďalej. Nevzdal sa. Keď znova padol, pomohol mu Šimon z Cyrény. Ťahšie sa mu kráčalo. Tú neznesiteľnú ťarchu si podelili.

Ježiš nám svojimi pádmi pod krížom ukazuje, že je ľudské padnúť a nevydržať ťarchu kríža. Nikdy nás neopustí. Ani v tej najťažšej životnej situácii. Tak ako mu Otec poslal Šimona, tak aj nám pošle ľudí, ktorí nám pomôžu niesť kríž. Dôležité je, aby sme vstali a kráčali ďalej.

Šimon stretol Ježiša práve pod krížom. Spojila ich bolesť a ťarcha. Kríž, ktorý nás tak ubíja je dokonalým spojením s Ježišom. V liste Korint'anom sa píše, že kríž je Božou mocou. Božou mocou, ktorá mení náš život, mení bolesť na radosť a beznádej na pokoj. Každý kríž nesený na našich pleciah má zmysel. Ježiš vidí ďalej ako my, ktorí sme zaslepení bolesťou a hnevom. Ved' Boh nechce, aby sme zahynuli, ale aby sme sa obrátili a žili. „Sám vyniesol naše hriechy, na svojom tele na drevo, aby sme zomreli hriechu a žili pre spravodlivosť. Jeho rany nás uzdravili.“ (1 Pt 2,24)

(vema)

Choroba + úrad = nebo

Pomaly sa blíži koniec pôstneho obdobia, ktoré je časom, kedy sa trochu viac zamýšľame nad sebou, viac kontrolujeme svoje konanie, lebo sme akosi bližšie k ukrižovanému Kristovi. Je to obdobie, kedy viac myslíme na chorých, s ktorými úzko súvisia naše modlitby, viac sa zamýšľame nad smrťou. V pôstnom období sú práve tieto dve veci – modlitba a smrť, akoby prepojené. Aj naše podvedomie prijíma chorobu a smrť našich blízkych pokornejšie, lebo cítime a vieme, že práve teraz trpí a zomiera aj Ježiš. Ako je to počas iných období v roku?

Chcem sa podeliť o svoju skúsenosť z nemocnice. Je tam veľa chorých – mobilných aj imobilných, veriacich aj neveriacich. Starodávne príslovie, ktoré hovorí, že zakázané ovocie najlepšie chutí, dokonale platí v aj dnešnej dobe všade, nemocnicu nevynímajúc. Za totality nesmel kňaz vojsť do nemocnice ku chorému s úmyslom poslúžiť mu. Paradoxné je, že

práve v tomto neľahkom totalitnom období sa príbuzní snažili nejako „prepašovať“ kňaza k svojmu chorému otcovi, či zomierajúcej mame. To bolo prvé, na čo mysleli. Chceli, aby boli pripravení odísť na druhý svet so svätým prijímaním, s pomazaním chorých, zmierení s Kristom. Veľakrát som takúto zakázanú akciu v nočnej službe zažila. Všetko sa dialo v úplnej tichosti, šeptom, aby nikto nič nezbadal. A takto s pokojom v duši a čistým svedomím dcéry či syna bol ich príbuzný pripravený a odovzdaný do vôle Božej. Mnohokrát som zomierajúcemu zabalila ruženec z nočného stolíka alebo modlitebnú knižku spod vankúša medzi ostatné veci, aby nikto nič nezbadal. A boli medzi nimi aj „neveriaci“. Dnes je to už chvála Bohu len spomienka. Ruženec má v ruke skoro každá babka či dedko, ale aj mladí ľudia. Na nočných stolíkoch môžu mať pacienti modlitebné knižky, aj sväté obrázky, aj krížiky, či sošky Panny Márie. Kňaz môže prísť na oddelenie v hocktorú dennú, či nočnú hodinu bez zvláštneho povolenia. Nemusí mať na vstup k chorému okolkovaný papier s mnohými podpismi a pečiatkami. Príde len na zavolanie, poprosenie, oznámenie. V nemocniciach sa slúžia sväté omše, spovedá sa a podáva sväté prijímanie. A na chorých veľmi vidieť zmenu. Pokoj duše a tela. Aj keď trpia ďalej, bolesti a ani chorobu im žiaden kňaz nemôže odobrať a ani ich vyliečiť, ale do ich mysle aj tela vnesie pokoj, trpezlivosť v utrení cez Božie slovo. To sú tí šťastlivci, ktorí sa o svoje vnútro vládu sami postarať. Smutnejšie je to pri tých chorých, ktorí to už nedokážu a zomierajú. A práve mnohí príbuzní pre svojich blízkych nepotrebujú zariadiť návštevu kňaza. Viac si všímajú personál a všetko, čo robí okolo. Dnes sa akosi zabúda na to, aby príbuzný odišiel z tohto sveta zaopatrený a pokojný, vyrovnaný, zmierený. Dnes máme mnoho úradov a inštitúcií. Máme napríklad úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý je dôležitejší ako kňaz a pokojná smrť mamy, či otca. Média nám denne ponúkajú „chyby“ zdravotného personálu, a preto sa sleduje, čo a ako robia lekári, či sestričky doniesli len jednu alebo dve tabletky, biele alebo červené, či sa usmieávajú, alebo sú vážne. Veď keď nám nebudaj zomrie 80 – 90 ročná starká, máme dôvod sa sťažovať, že v nemocnici neurobili všetko potrebné, že niečo zanedbali. A jej duša?... Možno práve pre tento dôležitý úrad neposedia príbuzní tíško pri posteli držiac svoju babku za ruku, jej prstami prepletajúci desiatok ruženca, stáť pri jej nohách pri pomazaní chorých, tíško spomínať, a tak dôstojne

odprevadiť svojho drahého na druhy svet. Dnes viac vládnu peniaze nad Božím slovom.

Jedným z fenoménov dnešnej doby sú bezdomovci, ktorí sú v nemocniciach hospitalizovaní pomerne často. Od pádu totality je to nové slovo v našom slovníku, ktoré sme nepoznali, ale dnes sa skloňuje vo všetkých pádoch. Samotní bezdomovci v nás vyvolávajú pohrdanie za to, ako žijú. Jeden takýto bezdomovec prednedávnom ležal v nemocnici. Úplne imobilný, asi päťdesiat ročný človek s diagnózou rakovina a tromboflebitída. Ležal vo veľkých bolestiach, odkázaný len na pomoc personálu. Nikto za ním nechodil. Vnímal všetko okolo, aj svoj blížiaci sa koniec života. Sám si nedokázal ani dať pohár vody k ústam a napiť sa. Ako každú sobotu, aj dnes prišiel pán kaplán poslúžiť chorým, vyspovedať a dať sväté prijímanie každému, kto chce očistiť svoje vnútro a prijať Ježiša. Vošiel aj do izby, v ktorej ležal náš spomínaný chorý, ktorý ho žiaľ odmietol so slovami, že sa vyspovedá o týždeň. Nevediac o tom, že v tej izbe už bol pán kaplán, vošla som sa opýtať, kto z pacientov má záujem o sv. spoveď, alebo sv. prijímanie. A tento náš bezdomovec mi povedal: „Sestrička, ja sa už ani neviem spovedať, už tridsať rokov som nebol na spovedi. Možno pôjdem o týždeň.“ Podišla som k nemu so slovami, že o týždeň už nič nemusí byť, v priebehu týždňa ho už môžu pustiť aj domov. On znova oponoval tým, že sa nevie spovedať. Chytila som ho za ruku a vravela, že nemusí nič vedieť, len nech povie svoje hriechy, ktoré si pamätá, nech sa rozpráva s Pánom Bohom, ktorý všetko chápe. Nebudete mi možno veriť, ale ten človek sa rozplakal ako malý chlapec, otočil hlavu do vankúša a hlasno vzlykal. Prijal Sviatosť zmierenia, aj keď sa nevedel spovedať, posilnil sa aj Eucharistiou a veľmi prosil pána kaplána, aby mu nezabudol priniesť sv. prijímanie aj o týždeň. Lenže žiadne o týždeň už nebolo. Na druhý deň som prišla do nočnej služby a už na chodbe mi kolegyne rozprávali, že ešte v noci sa mu veľmi zhoršil zdravotný stav a prekladali ho na iné oddelenie. V tvári však mal obrovský pokoj. Mala som zmiešané pocity. Určite sa zaňho niekto veľmi modlil, za jeho obrátenie, a veľká sila dobrotivého Boha pôsobila práve v okamihu, keď som vošla k nemu do izby. Bol to taký malý zázrak. Aj v dnešnej dobe lekár lieči, ale Pán Boh uzdravuje.

Boh má rád ľudí, ktorí dokážu a vedia milovať. Verím, že osud celej zeme závisí od pokroku, ktorý urobíme v láske. Čo sa týka toho, kam

pôjdeme po smrti, bude záležať na tom, ako dobre sa vyrovnáme s úlohu lásky – tu a teraz. Žiaden úrad, ani žiadna inštitúcia nám nedá pokoj duše pri odchode z tohto sveta. Možno pomocou úradu pre dohľad vysúdime eurá, ale predplatíme si nimi nebo?

M. K.

Prepusti nám Barabáša!

„Vladár sa ich opýtal: ‚Ktorého z týchto dvoch si žiadate prepustiť? Oni zvolali: ‚Barabáša!‘ Pilát im povedal: ‚Čo mám teda urobiť s Ježišom, ktorý sa volá Mesiáš?‘ Všetci volali: ‚Ukrižuj ho!‘ On vrazil: ‚A čo zlé urobil?‘ Ale oni tým väčšmi kričali: ‚Ukrižuj ho!‘ (Mt 27,21-23)

Ľudia stáli pred dôležitým rozhodnutím: Život alebo smrť. Citát zo Svätého písma starý vyše dve tisíc rokov, a predsa taký súčasný. Tak ako vtedajší ľudia, tak aj my každý deň stojíme pred rozhodnutím: Ježiš alebo Barabáš. Čo si o tom myslíš ty, nezdá sa ti to?

Keď ti kamaráti ponúkali „okoštovať“ z domácej slivovice, čo si urobil? Rozhodol si sa pre Ježiša a pre zdravie, ktoré ti dal, alebo pre Barabáša, ktorý ťa priviedol do závislosti? Ak neznášaš svojho brata, ak mu neodpustíš Keď preklínaš, zariekaš a kradneš, posieľaš Ježiša na smrť. Na tú najukrutnejšiu smrť - pomalú a bolestivú.

Pilát sa spýtal ľudu: „A čo zlé urobil?“ Uzdravoval, kriesil z mŕtvych, vyhánal zlých duchov, odpúšťal. Čo urobil Barabáš? „A Pilát prepustil toho, ktorého si žiadali, čo bol uväznený pre vzburu a vraždu.“ (porov. Lk 23,25) Vraždil a podnecoval k nepokojom.

Zamysli sa! Aký je rozdiel medzi Ježišom a Barabášom? Úplne jasný! Barabáš by sa pre teba nikdy nenechal ukrižovať! Barabáš by pre teba nikdy nepodstúpil namáhavú cestu s krížom na pleciah! Barabáš by ti nikdy neodpustil, že si ho vydal na smrť! Toto všetko urobil Ježiš špeciálne pre teba. Dáva ti možnosť rozhodnúť sa pre neho, pre život s ním. Ved', čo zlé ti urobí, ak sa pre neho rozhodneš? Ježiš, špeciálne pre teba, si nechal pribriť nohy i ruky na kríž. Špeciálne pre teba nepovedal ani slovo, keď na neho pľuli a hanlivo pokrikovali. Zomrel pre teba, aj napriek tomu, že tvoje dennodenné skutky kričia: Ukrižuj ho!

(vema)

apríl 2009

dátum	čas	úmysel	lektor
1.4.	18:00	zos. Johana a Ján Zakopjan	birmovanci
2.4.	18:00	zos. Monika a Imrich	Adrián Hrebeňár
3.4.	18:00	zos. Anna a Ján Michalčík	Nikola Balážová
4.4.	08:00	zos. Žofia Antoleková	
5.4.	08:00	za obete tragédií	Mariana Vilgová Martina Bódyová
	10:00	za veriacich farnosti	Marcela Hrebeňárová Júlia Hrebeňárová
6.4.	7:00	zos. Eva a Karol Jankura	Miroslava Knapíková
7.4.	18:30	zos. Ján, Anna, Gabriela a Emília Bretz	
8.4.	7:00	zos. Mária a Ján Pirožek	
	19:00	krížová cesta	
9.4.	18:30	zos. Ján Zentko - kňaz	Ján Hrebeňár st. Patrik Body
10.4.	15:00	obrady	Ľudmila Vanečková Lucia Hrebeňárová
	20:00	odloženie Sviatosti oltárnej	
11.4.	9:00	vyloženie Sviatosti oltárnej	Martina Bódyová Katarína Bodyová
	17:00	požehnanie jedál I.	Júlia Hrebeňárová Martin Michalčík
	18:30	zos. Marta Legutká a za zdravie Milana	
12.4.	7:00	požehnanie jedál II.	Katarína Bodyová Ľudmila Vanečková
	8:00	za veriacich farnosti	
	10:00	za Božie požehnanie pre Juraja Jankuru (90 rokov života)	Lucia Hrebeňárová Alžbeta Hrebeňárová
13.4.	8:00	za zdravie a Božie požehnanie rodiny Pavla Olejára	Mária Bretzová
14.4.	7:00	zos. Alžbeta a Július Schmogner	

15.4.	18:30	zos. Helena, Anna, Šimon Krull	birmovanci
16.4.	18:30	za členov ružencového spoločenstva sv Moniky	Viera Bretzová
17.4.	18:30	zos. vdp. Jozef Tomaľa	Pavol Hrebeňár
18.4.	8:00	zos. Alžbeta, Andrej a Eduard Pirožek	
19.4.	8:00	za zdravia a Božie požehnanie Kataríny	Mariana Vilgová Ján Hrebeňár st.
	10:00	za veriacich farnosti	Patrik Body Alžbeta Hrebeňárová
20.4.	18:30	zos. Mária a Juraj Starinský	Viera Bretzová
21.4.	7:00	zos. Katarína a Jozef Jankura	
22.4.	18:30	zos. Marta a Ján Kruk	birmovanci
23.4.	18:30	zos. Mária a Štefan Kruk	Katarína Matalíková
24.4.	18:30	za zdravie a Božie požehnanie pre Jána s rodinou	Zuzana Kisková
25.4.	8:00	za veriacich farnosti	
26.4.	8:00	zos. Žofia Antoleková	Mária Bretzová Martina Bódyová
	10:00	za Božie požehnanie Anny a Jozefa Čižika (40. výročie)	Lucia Hrebeňárová Martin Michalčík
27.4.	18:30	zos. Katarína a Ondrej Varadzin	Miriam Zummerová
28.4.	7:00	zos. Žofia a Ondrej Vanečko	
29.4.	18:30	za zdravie a Božie požehnanie sestry Žofie	birmovanci
30.4.	18:30	zos. Marta a Ján Kruk	Mária Hrebeňárová
1.5.	18:30	na úmysel	
2.5.	8:00	zos. Ján, Agnesa, Anton	
3.5.	8:00	zos. Jozef	
	10:00	za veriacich farnosti	
4.5.	18:30	zos. Július, Žofia, Július	
5.5.	8:00	za zdravie a požehnanie pre Artura	
6.5.	18:30	zos. Mária a Martin Hrebeňár	
7.5.	18:30	zos. Katarína a Jakub Glodžák	

Výstavba

Obec od svojho vzniku, po dnešnú dobu, prešla niekoľkými zmenami, ku ktorým značne prispela výstavba. Prvou úlohou človeka bolo zabezpečenie bývania. Prvé domy boli polozemnicové a kolové. Dlhé roky bolo základným stavebným materiálom drevo, preto aj domy boli drevené. Mali svoje výhody aj nevýhody. Udržovali teplo, ale často boli príčinou rozsiahlych veľkých požiarov. Preto ich postupne vystriedali nové – kamenné, neskôr tehlové a kvádrové. Nie všetky domy boli rovnaké. Boli rozdelené na domy 1., 2., 3., 4. Triedy podľa veľkosti a rozlohy pôdy, ktorú ich majitelia vlastnili. V roku 1773 bolo v meste 34 domov 1. Triedy, 32 domov 2. triedy, 37 domov tretej a 53 domov štvrtej triedy. Majitelia prvej triedy mali privilegované práva, zatiaľ čo majitelia štvrtej triedy, tzv. domkári boli bez práv, nemohli napríklad byť volení do mestskej rady. Z toho dôvodu často dochádzalo k sporom. Počet domov v jednotlivých rokoch bol nasledovný:

rok	1773	1870	1910	1950	2000
počet domov	156	174	182	198	299

Od roku 1921 do roku 1940 bolo postavených 25 nových domov. V roku 1955 – 5 domov, v roku 1966 – 6 domov. Najviac – 32 domov pribudlo v obci výstavbou Kúpelskej ulice v roku 1955.

V roku 1963 bola postavená bytovka pre učiteľov s piatimi bytovými jednotkami s nákladmi vo výške 397 119 korún. Aj vtedajšie Jednotné roľnícke družstvo postavilo pre svojich zamestnancov v roku 1985 dve bytovky.

Na námestí, asi v roku 1884, bol postavený malý miestny park – asi po terajší chodník a čakáreň – s drevenou látkovou ohradou s jednoduchými lavičkami. V roku 1946 – 1949 bol rozšírený o ďalšiu časť. Niekdajšia stará ohrada bola vymenená za murovanú. Práce prevádzal murársky majster p. Závacký. V roku 1963 bol zbúraný dom Openberka a priľahlé staveniská, v ktorom bola v tomto období krčma. V rokoch 1964 – 1965 sa prevádzali práce na úprave terénu, navážanie zeminy, murovanie ohrady, čím sa park predĺžil. V roku 1983 bolo odstránené pletivové oplotenie

a nahradené dnešným trubkovým oplotením. V parku boli vysadené lipy, okrasné stromčeky, ktoré boli v roku 1961 dovezené z Liptovského Hrádku. V roku 1964 boli vysadené okrasné šípové ruže v počte 100 kusov z Kladna. O park sa starali žiaci školy a spoločenské organizácie. Máloktorá obec v okolí má také rozsiahle elipsovité námestie s veľkým parkom, krásnym osvetleným námestím a osvetlené kultúrne pamiatky. Zveľaďujme a chráňme túto časť obce. Nie je dobrou vizitkou pre nás, keď v parku bolo zobratých niekoľko orientačných tabúľ, ktoré mali slúžiť turistom.

Dôležitú úlohu plnili cesty a miestne komunikácie. Práve tým, že Vrbov sa nachádzal na ceste, ktorá spájala dve kráľovské mestá – Levoču a Kežmarok, mohol sa úspešne rozvíjať. Kvalita ciest sa značne menila. Spočiatku ako poľné, neskôr prašné, kameň, štrk, zavalcované, až sa prešlo na bezprašné – asfaltové. Treba pripomenúť rozsiahlu rekonštrukciu štátnej cesty Vrbov – Žakovce nákladom 3 172 112 korún s ukončením v roku 1963. Menili sa taktiež miestne komunikácie, ktoré si vyžiadali značné finančné prostriedky.

*Jozef Žemba
kronikár obce*

**Haló, tu je
BOH!**

Kde je slávnosť?

Barbara a Marika sedia na lavičke na dvore mládežníckeho strediska. Pred chvíľou sa tam skončil namáhavý deň. Marika líže nanuk. Barbara chrúme zemiakové lupienky. Nálada sa pohybuje okolo bodu mrazu, no v nich to vrie, zmietajú nimi stovky pochybností... Už je rozhodnuté. Zajtra sa tu budú musieť zaobísť bez nich. Zazvoní telefón:

- *Haló? Tu je Boh.*
- *Dám ti Mariku, ja mám plné ruky.*
- *Viac než ruky máš plnú hlavu. Viem na čo myslíte, ale budem sa robiť, že to neviem a opýtam sa vás na to. „Na čo myslíte?“*

- A my sa budeme robiť, že nepoznáš ani odpoveď, a tak ti jednohlasne povieme: „Naštvali nás! A zajtra nech si robia čo chcú! Keďže v našom stredisku je dosť tých dobrých... svätuškárov je tu, koľko len chceš... tak sa zaobídu aj bez nás – „animátoriek na polovičný úväzok“! Lebo tak nás nazvali. Animátorky na polovičný úväzok!
- *Lepšie by ste urobili, keby ste sa s nimi boli pokojne porozprávali. Keď si kaplán niekoho predvolá, robí to preto, aby ho vychovával, a nie ponížil. Dohoda bola jasná. Mládežnícke stredisko je záväzok, vyžaduje si neustálu prítomnosť. Je potrebné vedieť, s akými a koľkými ľuďmi možno počítať pri tej-ktorej aktivite.*
- O.K.! Takže aj ty si na ich strane. To sa dalo čakať. Môžeme túto debatu skončiť. Ušetríme si čas a nervy!
- *Nervy ste si mohli ušetriť, keby ste sa pred chvíľou nerozčulovali na schôdzi...*
- Ale veď nemôžeme byť ticho, keď na nás útočia, a my vieme, že pravda je na našej strane.
- *Porozprávam vám jeden príbeh a vy sa zatiaľ trochu upokojte: Istý človek pripravil veľkú večeru a pozval mnoho ľudí. Keď nadišla hodina večere, poslal svojho sluhu, aby povedal pozvaným: „Poďte, už je všetko pripravené.“ A naraz sa začali všetci vyhovárať. Prvý mu povedal: „Kúpil som pole a musím si ho ísť pozrieť. Prosím ťa, ospravedlň ma!“ Druhý povedal: „Kúpil som päť záprahov volov a idem ich vyskúšať. Prosím ťa, ospravedlň ma!“ A ďalší povedal: „Oženil som sa, a preto nemôžem prísť.“ Sluha sa vrátil a oznámil to svojmu pánovi. Vtedy sa hospodár rozhneval a povedal: „Hovorím vám, ani jeden z tamtých mužov, čo boli pozvaní, neokúsi moju večeru.“*
- Po prvé: nejde o odmietnutie pozvania na večeru, ale o to, že mali iné povinnosti. Po druhé: ak je naša letná aktivita v stredisku „voľbou“, tak sa môže stať, že nabudúce si „zvolíme“ niečo iné! Ak však máme vždy robiť len to, čo povie kaplán alebo sestra Felicita alebo.... tak nech sa to potom nevolá „voľba“.
- *Sú veci, ktoré sú dôležité, a veci, ktoré sú dôležitejšie. Keď niekto nemôže robiť všetko, zvolí si to, čo je najlepšie pre jeho rast ako človeka a kresťana.*
- To isté hovorí kaplán! Nie ste náhodou rodina?

- *Pozorujem vás už niekoľko dní a mám niekoľko postrehov. Prijmite niekoľko rád. Stretnutie, na ktorom sa plánujú akcie na nasledujúci týždeň, je veľmi dôležité. Vy ste naň neprišli, lebo ste dokončovali plagát ku hrám. Modlitba animátorov v kaplnke je užitočnejšia než dve hodiny, ktoré ste strávili nakupovaním tanierov, pohárov a plastových príborov na piknik. V nedeľu bola dôležitejšia omša s deťmi z vášho mládežníckeho strediska, než návšteva učiteľa náboženstva. Takže dnes...*
- *No jasné! Čo by bolo dnes dôležitejšie pre náš „rast ako ľudí a kresťanov“. Robiť sa, že nič, alebo nás pred všetkými zvoziť za to, že sme boli na omši niekde inde a že nikto nehral na gitare? Chýbali sme niekomu my alebo naša gitara? Kaplán nám dal dvojzmyselnú otázku: „Kde je slávnosť?“*
- *(ticho)*
- *(ticho)*
- *O.K.! Takže to spravíme takto – ospravedlní sa, že vás verejne pokarhal a že sa nerozprával najskôr s vami...*
- *A my sa mu ospravedlníme za to, že sme sa správali ako „nevďační pozvaní“, ktorí si nevedia zvolíť to, čo je dôležité...*
- *On vás potom objíme, povie vám, že ste silné a opýta sa, či mu upracete stôl v pracovni...*
- *A my sa budeme robiť, že sa nič nestalo, bude nás mrziť, že sme sa hnevali a že sme nadávali a budeme šťastné a spokojné...*
- *A bude oslava...*
- *... pre dve mladé animátorky, ktoré sa znovu vrátili do tímu!*

Pane, mám toľko povinností, toľko vecí, ktoré musím vybaviť.

Robím čo môžem!

Chceš odo mňa, aby som bol animátorom na plný úväzok.

V kolobehu povinností mi pomôž odlíšiť dôležité od užitočného.

Obdar ma pokorou, aby som vedel rozoznať volanie toho, kto ma

má rád; a múdrosťou, aby som ho vedel pochopiť, aby som ti

v mojich bratoch vždy mohol slúžiť s novým nadšením.

Ďakujem ti, Pane, za to, že ma miluješ, že ma voláš a vždy si

nájdeš spôsob ako si ma znovu získať.

Zdroj: Valerio Antonioli: HALÓ, TU JE BOH!

Svätý Pavol a jeho život

Milí čitatelia, dnes zverejňujeme otázky štvrtého kola čitateľskej súťaže s názvom „Svätý Pavol a jeho život“. Pravidlá súťaže boli zverejnené v januárovom čísle nášho časopisu. Správne odpovede zo všetkých kôl zverejníme po ukončení súťaže, aby ste mali možnosť zapojiť sa do ktoréhokoli kola v priebehu súťaže. Jednotlivé kolá a celkový priebeh súťaže budú vyhodnotené v júlovom čísle.

Otázky štvrtého kola čitateľskej súťaže:

- Kam až došla loď po tom, čo stroskotala na ceste do Ríma?**
a) Malta
b) Efez
c) Rodos
d) Alexandria
- Koľko ľudí zahynulo pri stroskotaní lode na ceste do Ríma?**
a) 33
b) 0
c) 76
d) 215
- V ktorom roku prišiel sv. Pavol do Ríma, aby bol súdený?**
a) 58 po Kr.
b) 68 po Kr.
c) 61 po Kr.
d) 64 po Kr.
- V ktorom roku došlo v Ríme k veľkému požiaru?**
a) 60 po Kr.
b) 63 po Kr.
c) 62 po Kr.
d) 64 po Kr.
- Ako zomrel sv. Pavol?**
a) ukameňovali ho
b) sťali ho
c) ukrižovali ho
d) prebodli ho
- Čo by Pavol spolu so svojími spoločníkmi najradšej odovzdal z lásky Solúnčanom? Uvedte aj súradnice Sv. písma.**

Všeobecný: Aby Pán požehnal prácu rehoľníkov bohatou úrodou a zvýšil vnímavosť bohatších voči hladu vo svete. **Misijný:** Aby sa v oblastiach, kde sú podmienky chudobných, slabých, žien a detí najťažšie, kresťania stali znamením nádeje svojim odvážnym svedectvom lásky. **Úmysel KBS:** Aby sme podľa príkladu svätého Pavla premáhali zlo vo svete.

Zaujalo nás
na internete

Je nekonečne mnoho bláznov

Tiger vraždiaci nevinné dieťa nezhrší, a dieťa, ktoré sa priblížilo k jeho tlame a vydalo tým svoj život do nebezpečenstva, tiež nezhrší.... V prvom prípade totiž niet rozumu, v druhom nedošlo ešte k jeho užívaniu.... Hriech je ohromná nerozumnosť, ktorá však vždy predpokladá zdravý rozum. Len rozumný človek sa môže dopustiť tohto bláznovstva... Hriešnik je blázon so zdravým rozumom. Uvažuj. Každým hriechom hovoríš Bohu: už ťa nepotrebujem, stačím si sám.... Ale sám pri tom cítiš, že vo všetkom od neho závisíš. Nie si blázon ? Hriechom sa staviaš pred večného a silného Boha, ako jeho nepriateľ, hoci vieš, že ťa jedným bleskom svojich očí môže zraziť na zem a spáliť na popol.... Povedz, nie si blázon ? Hriechom predávaš svoj nárok na nebeské kráľovstvo, na dedičstvo Otcovo za misu šošovice, večnú blaženosť za päť minút pochybnej slasti..... Je to rozum ? Súď sám. Mnoho hriešnikov je na svete, a preto Písmo sväté hovorí : je nekonečne mnoho bláznov.

Vydáva: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133**

e-mail: **dlugosa@gmail.com**

Imprimatur udelil **Mons. Prof. ThDr. František Tondra,**

dňa **15.12.2006**, pod číslom **26/2006**

Odborný konzultant: **Mgr. Ing. Andrej Legutký**

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. Alžbeta Dlugošová**

Redakčná rada: **Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová**

Tlač: **vlastná – apríl 2009**

Počet výtlačkov: **150**